

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 227/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovvej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s.**, Komenského 50, Košice, IČO 36 570 460, zastúpenej JUDr. Petrom Kerecmanom, advokátom, Rázusova 28/1, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 25 Co 22/2019-236 z 30. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia jej základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu nálezom vysloviť porušenie jej označených práv napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu, označené rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec sťažovateľky všeobecnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti žalovanému z titulu uzavretej zmluvy o dodávke vody a odvádzaní odpadových vôd v zmysle zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 442/2002 Z. z.“) zaplatenia

tzv. vodného a stočného v špecifikovanej výške, ktoré si proti nemu uplatnila dvoma faktúrami. Rozsudkom č. k. 29 Csp 59/2017-157 z 28. novembra 2018 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) okresný súd uložil žalovanému zaplatiť sťažovateľke špecifikovanú sumu spolu s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu sťažovateľky zamietol. O odvolaní, ktoré proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu sťažovateľka uplatnila, rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 25 Co 22/2019-236 z 30. novembra 2020 (ďalej len „namietaný rozsudok“), ktorým rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti dôvodí, že namietaný rozsudok krajského súdu je svojvoľným, arbitrárnym a ústavne neudržateľným rozhodnutím, ktorým boli porušené všetky jej označené práva. Podrobne popisujúc skutkový stav jej právnej veci, argumentuje, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie nedostatočne a ústavne neakceptovateľným spôsobom, keďže sa v jeho odôvodnení obmedzil iba na konštatovanie, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozsudku okresného súdu bez toho, aby sa vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, ktoré boli pre posúdenie správnosti napadnutého prvostupňového rozsudku rozhodujúce. Sťažovateľka vysvetľuje, že v odvolaní poukázala jednak na to, že záver okresného súdu o nepreukázaní množstva dodanej vody nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a jednak na nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že okresný súd vo veci neaplikoval ustanovenia § 24 ods. 2 a § 29 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z. z., ktoré mali podľa sťažovateľky z hľadiska posúdenia vzniku jej nároku na zaplatenie vodného i jeho výšky vo veci rozhodujúci význam. Sťažovateľka zdôrazňuje, že z uvedeného dôvodu postup okresného súdu pri určení množstva dodanej vody, táto otázka bola predmetom sporu v jej veci, nemá žiaden právny základ a je v rozpore so zákonnou úpravou a koncepciou citovaného zákona. Tieto pochybenia okresného súdu, vyplývajúce z absencie aplikácie právne relevantných ustanovení dotknutého zákona, krajský súd podľa vyjadrenia sťažovateľky žiadnym spôsobom nenapravil, keď sa bez akéhokoľvek vysvetlenia vo vzťahu k právnemu posúdeniu nároku sťažovateľky stotožnil so závermi okresného súdu, v dôsledku čoho aproboval právne závery, ktoré sú svojvoľné, arbitrárne a ústavne neakceptovateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o porušení jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením ďalších vymedzených majetkových práv, a to v dôsledku svojvoľnosti a arbitrárnosti postupu krajského súdu prejednávajúceho odvolanie sťažovateľky.

5. Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje.

Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v ustanovení § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019). Sťažovateľka sa domnieva, tak ako to v ústavnej sťažnosti prezentuje, že v jej prípade neexistuje iný súd, na ktorom by mohla účinne uplatniť ochranu namietaných práv, keďže v jej prípade z dôvodu majetkového cenzu stanoveného § 422 CSP proti namietanému rozsudku krajského súdu dovolanie nie je prípustné. Ústavný súd chce sťažovateľku poučiť, že uvedené ustanovenie sa uplatňuje v prípade dovolania založeného na nesprávnom právnom posúdení veci, avšak sťažovateľkou prezentované nedostatky v postupe krajského súdu ako súdu odvolacieho mohla sťažovateľka uplatniť prostredníctvom § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd tak konštatuje, že sťažovateľka mala možnosť uplatniť ochranu svojich namietaných práv prostredníctvom účinného právneho prostriedku, ktorý jej poskytujú príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku, teda prostredníctvom dovolania. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v danej fáze do civilného konania vo veci sťažovateľky a neprípustne si tak uzurpoval právomoc dovolacieho súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

6. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu